

ansførte, slaar til. Det forekommer mig endog saa, at det var en overordentlig Godtfoelsindvending, han gjorde. Uagtet jeg staar saaledes, at jeg i Henhold til Grundlovens § 84 paa-
staar, at Lovgivningsmagten ikke kan fastsætte Regler for Hjælp af det offentlige, uden at det berører det paagældende Litra i § 30, er jeg dog tilbøjelig til at tro, at dette Af-
snit, forsaavidt det skal staa i Fattigloven, væsentlig skal omformes, for at man kan sige, at det er udenfor dette Litra. Seer De! Der staar i denne Lov, at Fattigbestyrelsens Sammensætning er den samme, Reglementet for Bestemmelsen af Trang er det samme, og det skriver sig fra 1803, og Reglerne for Uddeling ere ellers i Almindelighed ogsaa de samme. Dette her er baseret paa denne Lovgivning, det er en Fattiglovgivning, som ligger langt bagved Grundloven, og som man tænkte paa og havde for Øje, da det paagældende Punktum i Grundloven blev bestemt. Det er dette Afsnit. Naar man tager Lovens § 69, siger jeg, at der staar, at denne Lov har ingen Indflydelse paa de i de kommunale Love givne Regler og heller ikke paa de Regler, hvorefter Bidragene tilvejebringes. Altsaa det er hele Loven. De andre Bestemmelser, Reglementer o. s. v. bestaa, og det er kun Trangen til Understøttelse, der skal bestemmes nærmere efter § 64, Reglerne for Størelsen ere ganske de samme, og Rettighederne for de paagældende kunne føres dertil, at de skulle sættes i Asyl og Hospitalet, men om det kaldes saa eller om det kaldes Fattiggaarde, er kun en ren Gradsforskjel. Det hele er saaledes indvævet i vor nuværende Fattiglovgivning, at det forekommer noget besynderligt, skjønt dette i en vis Forstand er et praktisk Forslag, at Regeringen ikke har søkt sig opfordret til at fremlægge det i en saadan Redaktion, at det skulde kunne afstræffe alle Indvendinger med Hensyn til Grundlovsførgsmaal. Jeg er overbevist om, at det kunde lade sig gøre, og den ærede Minister sagde, at selv om det var i to Lovforslag, var det ikke det, det kom an paa. Jeg skal fastholde, at den Hjælp, her skal ydes, skal bestemmes efter samme Regler som anden Fattighjælp, om der er Trang tilstede, om hvad der er nødvendigt til det fornødne Underhold, og det er for den Slags Folk bestemt i det paagældende Reglement, hvorefter de, som blive trængende i tiltagende Alder, skulde have en vis Hjælp, saa meget som er nødvendig, for at de ikke skulde henfalde til Bøtleri. Det er denne Herlighed, vi indbyde de 60-aarige Mænd til: men saa forlanges der endvidere, at, for at kunne komme ind i denne Herlighed, for at saa denne Hjælp, der ikke i mindste

Maade — Fattigbestyrelsen har ikke Ret til at fravige de almindelige Regler — er større end den, alle andre fattige kunne saa, i den Alder er der ikke Spor af Tillæg til den nødtørftigst givne Fattigunderstøttelse, skulde de have levet udenfor Fattigvæsenet i 5 paa hinanden følgende Aar inden den Tid, de indtræde; derved gøres denne Bestemmelses Anvendelse umulig for dem, som i den Alder i alt Fald ere paa Fattigvæsenet. At nogen skulde mene, at man vilde føre dem ud af Fattigvæsenet i 5 Aars Alderen og i 5 Aar opretholde dem udenfor Fattigvæsenet, hvor man kan finde Plads, naar Amtsrådet stiller sig derimod, for at de efter 60 Aars Alderen skulde kunne nyde disse tvivlsomme Goder, er efter min Mening ren Fantasi, saadant noget vil ikke foregaa, maatte kan det foregaa med adskillige, som ere paa Sog-
net; men de, som ellers skulde sendes hjem til en anden Kommune, beholder man ikke saaledes, men siger: Lad os blive af med dem og og sende dem til Forsørgelseskommunen. Altsaa naar dette ikke sker, og altsaa disse Folk ikke saa noget — de andre kunne ikke opretholdes 5 Aar udenfor Fattigvæsenet, og ingen kan komme i Betragtning, som ikke er lige saa trængende til Fattighjælp som enhver efter de samme Regler, saa vil jeg spørge, hvor blive de Mennesker af, som skulde hjælpes efter § 64? Jeg forstaar det ikke. Jeg tror, mine Herrer, at de kun saa saa ind under denne velstegnede Paragraf med alle de Kauteler, som Flertallet har stillet. Det er en smuk Tante, som Flertallet har fremsat i forrige Møde, at naar en Mand er nærværd 54 Aars Alderen og det maa befrægtes, at han vil komme til at trænge, vil den økonomiske Sans og den humane Sans hos den høje Kommunalbestyrelse forenes saaledes, at de gribe denne Mand i Barmhertighedens Arme og opholde ham i 5 Aar, for at han kan komme ind i Lykkeligheden under § 64. Det er en smuk Tante; men jeg tror, at de paagældende, som i deres 54 Aars Alder ikke have hjemme i den Kommune, hvor de nu have Forsørgelsesret — jeg taler ikke om dem, som ere under Fattigvæsenet, de ville ikke komme ud deraf — de som ikke høre under Opholds-
kommunen, dem vil man hurtigt muligt give Understøttelse, for at man efter Reglerne i denne Lov kan komme af med dem i Tide. Jeg tror ikke paa denne kollektive Humanitet hos Bestyrelserne for Kommunerne, jeg vil ikke i den Grad stole paa selve Kommunerne, de have en Tillid at bevare o. s. v., og naar det ikke er for et Aar, tror jeg ikke paa det, med mindre der var noget, der vinkede. Var der noget væsentligt, der vinkede, var det noget ganske andet. Var det saaledes, at